

Charles Dickens

COLINDĂ DE CRĂCIUN

POVEȘTEA STRANIE
A LUI SCROOGE

Traducere de
Adrian-Nicolae Popescu

București · 2019

FANTOMA LUI MARLEY

Inainte de toate, trebuie spus că Marley era mort. În legătură cu acest lucru, nu încap nicio îndoială. Certificatul de deces fusese semnat de preot, de secretarul avocatului său, de antreprenorul de pompe funebre și de cel mai mare dintre ciocli. Scrooge îl semnase și el. Or, numele lui Scrooge era o garanție la Bursă, indiferent de documentele pe care binevoia să-și pună semnătura.

Bătrânul Marley era la fel de mort - vorba- ceea - ca un cui de ușă.

Atenție! Nu vreau să insinuez cu asta că aș ști cumva, din proprie experiență, ce ar fi mort în mod special într-un cui de ușă. În ceea ce mă privește, aș înclina să consider că un cui de coșciug este bucățica de fier cea mai moartă dintre toate câte pot exista pe piață. Totuși, înțelepciunea strămoșilor noștri viețuiește în asemenea imagini și mâinile mele profane nu vor cuteza s-o pângărească, fiindcă altfel ar fi vai și-amar de țara asta. Prin urmare, dați-mi voie să repet și să insist că Marley era la fel de mort ca un cui de ușă.

Știa și Scrooge asta? Bineînțeles că știa. Și la drept vorbind cum ar fi putut să nu bage în seamă așa ceva? Scrooge și Marley erau asociați de nici nu mai știu câți ani. Scrooge era singurul lui executor testamentar,

singurul lui curator, singurul lui mandatar, singurul legatar universal, singurul lui prieten și în cele din urmă singurul care ținea doliu după el. Însă, trebuie s-o spunem, Scrooge însuși nu a fost tocmai cumplit de afectat de acest trist eveniment, așa cum poate am fi tentați să presupunem, ba chiar s-a dovedit a fi un adevărat om de afaceri exact în ziua înmormântării, de care s-a ocupat alegându-se cu un profit substanțial.

Referirea asta la înmormântarea lui Marley mă trimite înapoi, de unde am pornit. Nu încap nicio îndoială că Marley murise. Este un lucru care trebuie înțeles foarte bine, altfel întâmplările pe care vi le voi povesti îndată nu ar mai conține nicio fărâmbă de mister. Dacă nu am fi fost convinși că tatăl lui Hamlet murise înainte de începerea piesei de teatru, nu am mai fi găsit nimic interesant în a-l vedea făcându-și plimbarea de seară, în bătaia vântului dinspre răsărit, pe meterezele propriei sale cetăți, ori în apariția altui domn trecut de prima tinerețe, la ceas târziu de noapte, într-un vârtej de aer din... să zicem, din cimitirul Saint Paul, numai și numai din dorința de a tulbura mintea și-așa slabă a fiului său.

Scrooge nu a șters niciodată de pe firmă numele bătrânului Marley. Acesta se afla tot acolo, după mulți ani, deasupra intrării în depozit: SCROOGE & MARLEY. Fiindcă, de fapt, lumea așa cunoștea firma, ca fiind a lui Scrooge și Marley. Uneori, persoane nou-venite în afaceri îl numeau pe Scrooge Scrooge și câteodată Marley, dar el răspundea la ambele nume: pentru el era același lucru, în fond.

Oh, vicleanul Scrooge ! Ce bine știa să controleze totul cu o mână de fier ! Bătrânul pescar era un avar care se pricepea de minune să adune de peste tot, să jumelească, să apuce, să constrângă, să „grebleze” și mai ales să nu lase să-i scape nimic printre degete. Dur și tăios ca o bucată de cremene din care niciodată amnarul nu

a făcut să iasă o scânteie ca lumea, ascuns, închis în el însuși și singuratic ca o scoică. Răceala din interiorul făp-
ții zbârcea obrazii, îi făcea mersul țeapăn și ochii roșii, îi
învinețea buzele subțiri și răzbătea în afară prin timbrul
ascuțit al vocii. Un fel de promoroacă îi acoperea în per-
manentă capul, sprâncenele și bărbia fină și nervoasă.
Întotdeauna și oriunde se ducea, el purta cu sine tempe-
ratura sa situată sub pragul de îngheț; în zilele canicula-
grad de Crăciun.

Atât căldura, cât și frigul din afara biroului aveau
prea mică influență asupra lui Scrooge. Arșița verii nu-l
putea încălzi și iarna cea mai geroasă nu reușea să-l facă
să tremure de frig. Niciun suflu de vânt nu putea fi mai
aspru decât el și niciodată viscolul părăvălit din înalturi
nu-și atingea mai precis ținta, iar ploile cele mai biciu-
itoare nu erau mai neînduplecate. Timpul vitreg nu se
pricepea să găsească calea de a se lipi cumva de el ; cele
mai puternice averse, ninsoarea, grindina, lapovița nu se
puteau lăuda că ar fi avut vreun avantaj asupra lui: ele
cădeau adesea aducând „abundență”, însă Scrooge nu a
cunoscut (sau, mai bine zis, nu a recunoscut) niciodată
acest cuvânt.

Pe el, nimeni nu-l oprea pe stradă, niciodată, ca
să-l întrebe cu un aer plin de satisfacție : „Dragul meu
Scrooge, cum îți mai merge ? Când treci pe la mine ?”
Niciun cerșetor nu se milogea de el nici măcar pentru
cel mai mărunț ajutor, niciun copil nu-l întreba cât e ora.
Niciodată nu a fost văzută vreo persoană, fie ea femeie
ori bărbat, care să-l roage pe Scrooge să-i arate drumul
către o adresă anume. Până și câinii orbilor păreau să-l
cunoască și, de îndată ce-l vedeau că apare, își trăgeau
stăpânii în pragul ușilor și până-n fundul curților. Apoi,
dădeau din coadă parcă spunând : „Mai bine să nu ai